

РЕШЕНИЕ

гр. София, г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 07.07.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Антония Славова, като разгледа дело номер **1209** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 121, ал. 1, т. 3, във връзка с чл. 104, ал. 1 от Закона за Държавния служител /ЗДСл/, във връзка с чл. 203 и следващите и чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по искова молба на Л. П. П. с адрес за призоваване: гр. А., У. „Трети М. № 32, .1, А., с която се иска Изпълнителната агенция по Л. и В. да бъде осъдена да заплати на П. сумата от 6042,60 лева /главница и лихви/, представляваща обезщетение за неполучено възнаграждение за времето, през което ищцата не е била на работа.

В проведеното по делото открито съдебно заседание ищцата чрез адвокат А поддържа исковата молба.

Ответникът, в лицето на Изпълнителната Агенция по Л. и В. /ИАЛВ/ не изпраща представител в открито заседание. От пълномощника му юрисконсулт Р е постъпило писмено становище /л.47/ за това, че не оспорва иска, включително и в завишения му размер, както и по отношение на претендираната лихва.

Участвалият в делото прокурор, в заключението си счита, че искът е доказан, и следвателно основателен, като съдебното решение следва да бъде съобразено със заключението на изслушаната съдебно-икономическа експертиза.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на процесуалния представител на ответника и това на представителя на С. и се запозна с приетите по делото писмени

доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че със Заповед № ЛС-215/29.03.2001 г. Л. П. П. е назначена като държавен служител на длъжността „Главен инспектор” в Териториално звено - П на ИАЛВ.

С Акт за прекратяване на служебно правоотношение № РД 14-030/19.03.2007 г. и Заповед № РД 12-68/27.02.2007 г., издадени от Изпълнителния директор на Изпълнителната агенция по Л. и В., служебното правоотношение на П. е прекратено.

С решение № 805 от 28.11.2008 г. АССГ, II отделение, 36 състав е отхвърлил жалбата срещу посочените по-горе актове. Този съдебен акт е отменен с решение № 8645 от 29.06.2009 г. на ВАС, Пето отделение, постановено по административно дело № 2284/2009 г., като по същество са отменени и оспорените административни актове.

По делото е допуснато изслушването на съдебно-икономическа експертиза, чиито заключение – основно и допълнително са приобщени като доказателства по делото. Като доказателства са приети служебна книжка № 48 от 01.03.2001 г. и трудова книжка № 3353, и двете издадени на ищцата.

С молба от 21.05.2010 г. ищцата е поискала да бъде допуснато увеличение на размера на иска, както следва: вместо първоначално исканото присъждане на главница в размер на 4542,60 лева – 4 945 лева и вместо първоначално исканото присъждане на лихва в размер на 1500 лева – 1943,95 лева.

С протоколно определение от 07.07.2010 г. съдът е допуснал исканото увеличение, като преди това е изпратил молбата на П. за становище от ответника.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Съгласно разпоредбата на чл.204, ал.1 от АПК, иск за обезщетение за вреди, настъпили в следствие на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред. В разглеждания случай, заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на П. е отменена от съда, поради което искът е процесуално допустим и като такъв следва да бъде разгледан.

Разгледан по същество, искът е частично основателен.

С отмяната на заповедта за уволнение възниква правото на ищцата да получи обезщетение за понесените от нея вреди. Съгласно чл. 39 от ЗДСл, държавният служител има право на обезщетение в предвидените от закона случаи. Разпоредбата на чл. 104, ал.1 от ЗДСл предвижда обезщетение при отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение в размер на брутната заплата за цялото време, през което служителят не заема държавна служба, но не за повече от 10 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението. Определянето на обезщетението е въз основа на брутната заплата на служителя към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата.

В разглеждания случай са налице данни, че ищцата е престирала труд при друг работодател, след прекратяване на служебното ѝ правоотношение. Това се установява от съдържанието на приетата по делото трудова книжка. От положения на страница 7 правоъгълен печат е видно, че П. е работила като шивач в „Ди енд Си” ЕООД – гр. П в периода от 18.04.2007 г. до 23.05.2007 г. /1 мес и 6 дни/. В периода от 24.06.2007 г. до

23.03.2008 г. същата е била регистрирана като безработна и е получавала помощи съгласно чл. 54б от КСО.

В двете приети по делото заключения – основно и допълнително вещото лице е изчислило размера на обезщетението, което П. би следвало да получи на основание чл. 104 от ЗДСл, като в основното заключение не е взет предвид размера на възнаграждението, което тя е получавала във връзка с полагания при друг работодател труд след прекратяване на служебното правоотношение, докато в допълнителното заключение този относим към спора факт е отчетен и е повлиял върху заключението. В констативно-съобразителната част, вещото лице е посочило, че размерът на brutното възнаграждение на П., към момента на прекратяване на служебното правоотношение е бил 454,26 лева месечно, а към момента на признаване на уволнението за незаконно 494,50 лева. Тази информация е получена от вещото лице от ответника, след направено запитване.

Въз основа на получените данни, експертът е определил, че размерът на обезщетението в първият случай е 4542,60 лева главница и 1785,76 лева лихва, а във втория случай е 4945 лева главница и 1943,95 лева лихва.

В допълнителното заключение е определен нов размер на обезщетението, като са взети предвид възнаграждението, което П. е получавала през времето когато е изпълнявала задълженията си по трудово правоотношение. Според вещото лице, при отчитането на тези данни размерът на обезщетението в първият случай е 4315,10 лева главница и 1696,70 лева лихва, а във втория случай е 4717,50 лева главница и 1854,50 лева лихва.

Съдът кредитира и двете заключения на вещото лице, но намира, че следва да съобрази крайния си акт с второто и по-специално във варианта, при който е взето предвид размерът на възнаграждението към момента на признаването на уволнението за незаконно. Това е така, защото съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 10 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението. Brutната заплата за определяне на обезщетението е определената му brutна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата.

Предвид на факта, че оспорващата с исковата молба е поискала заплащане на разноски, на същата следва да се присъдят такива, съразмерно на уважената част от иска.

Водим от горното и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК и чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, във връзка с чл. 203, във връзка с чл.145 от АПК **Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,**

РЕШИ:

ОСЪЖДА Изпълнителната агенция по Л. и В. на адрес: гр. С. 1113, Б. “Цариградско Ш. № 1., бл. 1, да заплати на Л. П. П., с адрес: гр. П, У. „Братя Шкорпил” № 9, бл. 1105, вх. Д. . 7, ап. 19 обезщетение за времето, през което поради незаконното й уволнение тя е останала без работа, в размер на 4717,50 лева /четири хиляди седемстотин и седемнадесет и 50/ лева, като **ОТХВЪРЛЯ** иска до пълния му размер от

4945 лева.

ОСЪЖДА Изпълнителната агенция по Л. и В. на адрес: гр. С. 1113, Б. “Цариградско Ш. № 1., бл. 1, да заплати на Л. П. П., с адрес: гр. П, У. „Братя Шкорпил” № 9, бл. 1105, вх. Д, . 7, ап. 19 сумата от 1854,50 лева, представляваща лихва върху обезщетението за времето, през което поради незаконното й уволнение тя е останала без работа, като **ОТХВЪРЛЯ** иска до пълния му размер от 1943,95 лева.

ОСЪЖДА Изпълнителната агенция по Л. и В. на адрес: гр. С. 1113, Б. “Цариградско Ш. № 1., бл. 1, да заплати на Л. П. П., с адрес: гр. П, У. „Братя Шкорпил” № 9, бл. 1105, вх. Д, . 7, ап. 19, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК сумата от 912,02 8 /деветстотин и дванадесет и 2 ст/ лева, представляваща съразмерна на уважения размер на иска, част от разноските /платено адвокатско възнаграждение за един адвокат в размер на 700 лева и внесен депозит за възнаграждение на вещото лице в размер на 256 лева/.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б.